

"BDE"

Nadat ik voor de derde keer glas had gegeten
liep ik door het mulle zand van de woestijn
en haastte me naar de grote piramide
het was laat dag en straks zou het donker zijn
ik moest boven zijn voor het zover was

Zonder veel nadenken begon ik te klimmen
203 treden te gaan, 137 meter boven de aarde
al na enkele minuten brak het zweet mij uit
maar gedachteloos zette ik door
toen de nacht viel zag ik voor mij
de laatste treden, het einde van mijn reis

Ik liet me vallen op een soort platform
iets van een negen meter op negen
bovenop zes miljoen ton kalksteen
de top weggesleten door water en zand
zoals mijn leven weggesleten door de tijd
het vet was van de soep
had er ooit vet opgestaan?

Aan de andere zijde stond een ufo te wachten
en onmiddellijk opende geruisloos een luik
een engelachtig wezen stapte uit
draaide zich naar mij en zei:

“Je bent er, wees welkom, we verwachten je
je inspanning is ten einde, je bent bevrijd
de hemel wenkt, laat los de aardse lasten
nog slechts enkele meters, kom Jozef!”

Ik bleef staan, wierp een blik naar beneden
een angstaanjagende, peilloze zwarte diepte
ik keek naar de hemel, rechts van mij Polaris
in het sterrenstelsel Ursa Minor
“Stel ons niet teleur,” sprak de nimf,
“voor de derde keer zijn we hier voor jou
waarom zou je blijven, wat stelt je leven voor
nu nog maar enkele draden je verbinden
twijfel niet, knip ze door en alles is voorbij
het witte licht en de eeuwige rust wachten op jou
bevrijd je van je aardse lichaam
vaar mee met ons!”

lets in mij liet mij weten, zonder te spreken,
als gedrukt in mijn borst
“Het is te vroeg”

meer niet, vier woordjes, en de weg was versperd
het was mij onmogelijk geworden om over te gaan

Alsof de boodschap ook bij haar was aangekomen
draaide het onaardse wezen zich om
en zonder nog een woord te zeggen
klapte even geruisloos de ufo dicht en steeg op
vloog in de richting waar Alpha Draconis zich bevindt
een ster van het sterrenstelsel Draco

Ik draaide me ook om en keek weer in de diepte
de aarde was zo ver weg en ik zo moe
moe van leven en doodgaan, leven en doodgaan
ik begon aan mijn afdaling, trede voor trede
sommigen waren niet hoger dan mijn knieën
anderen reikten tot aan mijn borst
soms waren ze niet breder dan mijn voet
tot ik weer het mulle zand van de woestijn voelde

Terwijl het langzaam lichter werd
en onze zon de duisternis overwon
wandelde ik naar de Sfinx, omdat ik weet
dat zij daar op me wacht, zij is er altijd voor mij

Zij supportert voor mij
als was ik een sportman
in de arena van het leven

Het doek gaat weer op
de voorstelling herbegint
en weer is niets wat het lijkt.